

110. Uram, fényem...

1. U - ram, fé - nyem, Te vagy e - rős - sé -

gem, Meg - ál - lok ál - ta - lad. Nem fé - lek

én, Mert Te állsz mel - let - tem, Ha Sá - tán

rám tá - mad. E - lőt - te tér - det én nem

13

haj - tok; Szi - vem - ben én mást nem ó -

16

haj - tok, Mint fé - nye - det.

2. Egyet kérek, Ez egyért esdeklek, Hogy maradhassak én
Szentélyedben, Hol, Istenem, néked Dicséretet zengvén,
Hadd részesedjem kegyelmedben, És felkészüljek életemben Mennyországra.
3. Te elrejtész Az inség idején A Te sátorodban;
Örül szívem E siralom völgyén, Mert erőd velem van.
Dicsérlek szüntelenül téged, És alleluját zengek néked, Adj győzelmet!
4. Halld meg, Uram, A könyörgésemet, Benned bízok szívem,
Hogy biztosan Adsz nékem kegyelmet: Erős ez a hitem!
Teeléd lépek buzgóságban, Lélekben áldlak s igazságban, Te meghallgatsz.
5. Vezess engem, Vigy életutadon, Hogy el ne tévedjek!
Ó, Istenem, Csak tebenned bízom, Más nem segíthet meg!
Mert benned van a bizodalmam, Tenálad léssen nyugodalmam Országodban.

Elrejt engemet az Ő sátorában a veszedelemnek napján; elrejt engemet az Ő sátorának titkos helyén, és a kösziklára felemel engemet.

Zsoltár 27:5.